

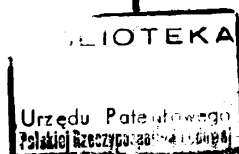
5 listopada 1930 r.

URZĄD PATENTOWY



A01c 7/02

2



# RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

## OPIIS PATENTOWY

Nr 12466.

Kl. 45 b 7/02

Kriss Melderis  
(Ryga, Łotwa).

### Rydel do zasiewania lasu.

Zgłoszono 12 czerwca 1929 r.

Udzielono 6 września 1930 r.

Pierwszeństwo: 13 czerwca 1928 r. (Łotwa).

Dotychczas siew sztuczny lasu uskuteczniiano dopiero po uprzednim uprawieniu gruntu. Naczęściej zasiewa się uprawione kwadraty o wymiarach mniej więcej  $30 \times 30$  cm. Przedewszystkiem z miejsca zasiewanego usuwa się warstwę górną (darń), następnie wzrusza ziemię i wreszcie wysiewa się w to miejsce 15 — 20 nasion, zagłębiając je ręcznie lub w sposób inny w ziemię. Jakkolwiek ten rodzaj uprawy leśnej jest bardzo rozpowszechniony we wszystkich leśnictwach państwowych, posiada on jednak wielkie wady, z których najważniejsze są następujące:

1. miejsca zasiane są upośledzone pod względem zaopatrzenia ich w wilgoć,

po pierwsze wskutek tego, że przerywa się włóskowatość gruntu i woda z głębszych warstw gruntu nie może dosięgnąć nasienia, po wtóre zaś wskutek tego, że górna warstwa gruntu w miejscach tych wysycha z powodu bezpośredniego oddziaływania na nią słońca i wiatrów,

2. nasiona i kiełki są narażone na raptowne zmiany temperatury, mrozy, upały i t. d.,

3. od deszczu grunt staje się ściślej-szym i twardnieje, wskutek czego pogarszają się naturalne, sprzyjające wegetacji właściwości fizyczne gruntu leśnego,

4. w miejscach zasianych powstają zwykle zagłębienia, które wiosną i jesie-

nią napełniają się wodą. Jeżeli woda ta zamrznie, wydobywające się kielki ulegają uszkodzeniu.

Dzięki tym okolicznościom kultury leśne wyglądają zwykle gorzej i mniej zdrowo od samosiewów. Można jednak zapobiec tym wadom, jeżeli zalesienie skutecznie bez uprawy gruntu zapomocą specjalnie do tego celu zbudowanego rydla siewnego.

Główną część rydla stanowi jego ostrze o takim kształcie, że przez wciśnięcie go w ziemię wytwarza się mała bródka w rodzaju rowka. Ostrze to posiada w przekroju kształt trójkąta prawie że równobocznego. Aby rydel nie mógł zagłębiać się w grunt nadmiernie, łopata rydla wystaje nieco poza ostrze. Wystająca krawędź łopaty może biec wzdłuż całego ostrza.

Rysunek uwidocznia przykład wykonania rydla, przyczem fig. 1 przedstawia widok z przodu, fig. 2, 3 i 4 — przekroje rydla w różnych miejscach, a fig. 5 — widok perspektywiczny ostrza.

W odmianie rydla, wykonanej według rysunku, krawędź dolna ostrza jest ukośna, wobec czego wysokość ostrza w jednym z jego końców jest większa od wysokości w drugim końcu, dzięki czemu otrzymuje się w ziemi wgłębienie niejednakowej głębokości, co przy zasiewaniu lasu jest nadzwyczaj dogodne. Ostrze rydla może również posiadać wszędzie jednakową wysokość, przyczem dolna jego krawędź będzie pozioma. Ostrze jest wykonane z metalu w postaci wydrążonego ostrosłupa, odpowiedniego kształtu. Ostrze służy jednocześnie za okucie drewnianej części rydla. Ostrze może być również jednolite.

Dolna krawędź ostrza jest oznaczona na rysunku literą *a*, jego wysokość przy jednym końcu — *b*, przy drugim zaś końcu — *c*, długość literą *l*, a szerokość — *e*, nasada rydla — *h*, łopata — *i*.

Stosunki i wymiary poszczególnych części zależą oczywiście od warunków pracy. Szczególnie nadają się wymiary następujące: *a* — 5 do 30 cm, *b* — 1 do 2 cm, *c* — 2 do 5 cm, *d* — 1—2 cm, *e* — 1 do 5 cm.

Rydel może być wykonany z drzewa z okuciem metalowem lub całkowicie z metalu. Okucie przymocowuje się do łopaty rydla. Po odgarnięciu mchu wciśnięcie ostrza do gruntu wytworzy wgłębienie, do którego wysiewa się nasiona. Wgłębienie to stopniowo zamyka się samoczynnie, przyczem wytwarzają się najkorzystniejsze warunki kielkowania nasion oraz rozwoju i wzrostu roślin.

Zasiewanie lasu zapomocą rydla według wynalazku niniejszego wykazuje zalety następujące:

1. fizyczne własności gruntu leśnego nie ulegają pogorszeniu, ponieważ nie usuwa się górnej warstwy gruntu, wskutek czego miejsca zasiane nie stają się ściślejse,
2. warunki zasilania miejsc zasianych wilgocią są korzystne; włoskowatość gruntu nie przerywa się i wilgoć z warstw dolnych przedostaje się bez przerwy do nasion i kielków roślin; parowanie jest natomiast względnie małe, ponieważ grunt pokryty jest niewzruszoną warstwą górną, a nasienie, lekko przykryte, znajduje się w zagłębieniu;
3. korzonki nasienia, zasianego do wgłębienia, lub korzonki kielka mogą sobie wybrać taką warstwę gruntu, jaka najwięcej odpowiada ich potrzebom,
4. kielek, znajdując się we wgłębieniu, jest zabezpieczony w pierwszym okresie wegetacji od działania słońca, nocnych mrozów i innych szkodliwych wpływów atmosferycznych,
5. młodej roślinki nie wysadza zmarznięty grunt, ponieważ bródka zamyka się samoczynnie, nie tworząc zagłębień, w których mogłaby zbierać się woda, wywołująca podobne objawy,

6. kultury wyglądają silniej, niż na uprawianym w sposób dotychczasowy gruncie, ponieważ są najwięcej zbliżone do zasiewu naturalnego,

7. deszcz spłókuje produkty butwienia do wgłębienia, co wpływa dodatnio na rozwój kiełkującego nasienia w pierwszym okresie wegetacji.

tem, że posiada ostrze o przekroju trójkątnym w kształcie np. trójkąta równobocznego.

2. Rydel według zastrz. 1, znamieny tem, że krawędź dolna ostrza jest skośna.

3. Rydel według zastrz. 1 lub 2, znamieny tem, że jest zaopatrzony w otaczającą ostrze krawędź oporową.

#### Zastrzeżenia patentowe.

1. Rydel do zasiewu lasu, znamieny

Kriss Melderis.

Zastępca: M. Skrzypkowski,  
rzecznik patentowy.

Fig.1.

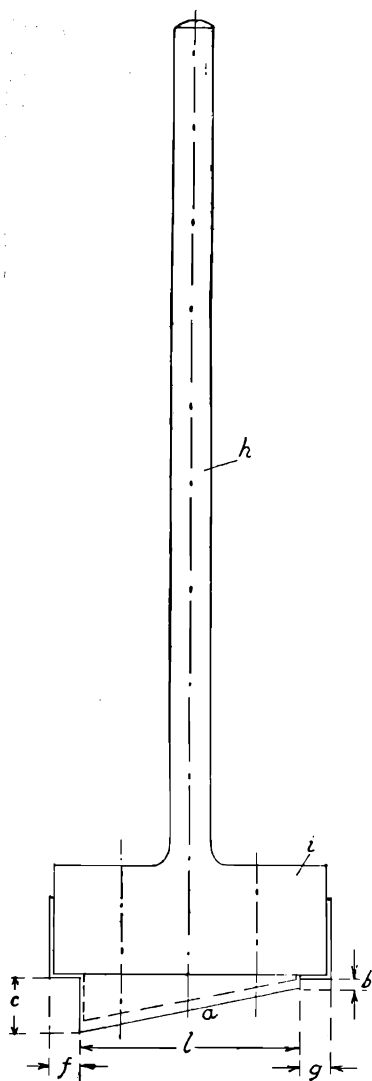


Fig.5.

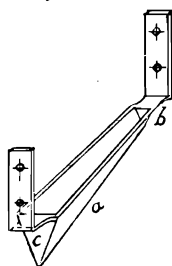


Fig.2.

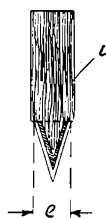


Fig.3.



Fig.4.

